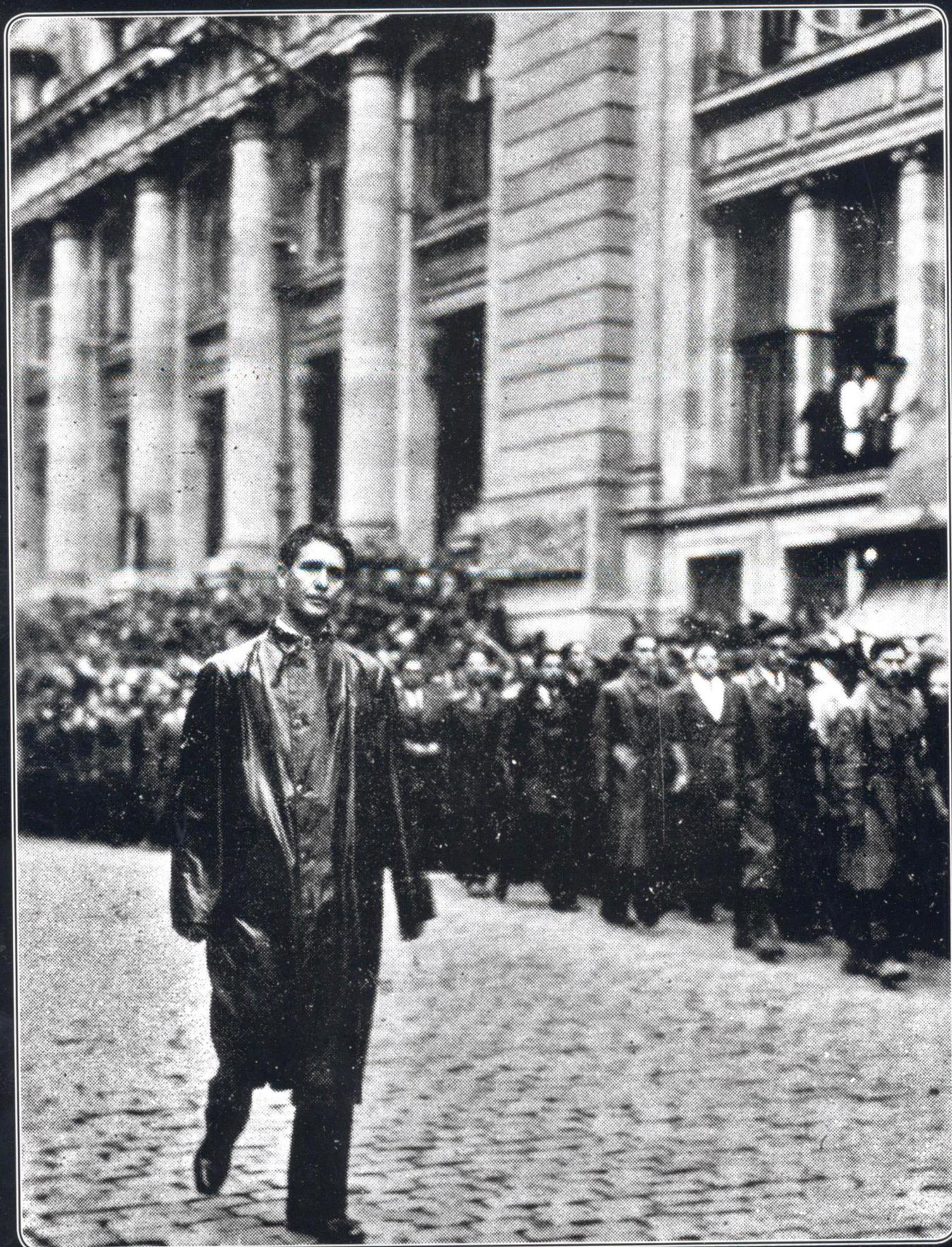

CARTEA CĂPITANULUI CORNELIU ZELEA CODREANU

CARTEA CĂPITANULUI CORNELIU ZELEA CODREANU

CARTEA CĂPITANULUI CORNELIU ZELEA CODREANU

VOLUMUL I

Însemnări de la Jilava ● Pentru legionari ● Scrisori
studentești din închisoare ● Despre problema
burselor acordate de statul Francez studenților
români ● Programul și caracterul general ●
Cărticica șefului de cuib ● Ultimul proces al lui
Corneliu Zelea Codreanu

Ediție alcătuită
și îngrijită de
Mugur Vasiliu

și
Eleodorus Enăchescu

Cu un studiu introductiv de Ernest Bernea

Cultura politica

2008

ADĂVĂRULUI

În această colecție apar lucrări și documente în interesul științei, artei, educației și

© Vasiliu Mugurel Vasile

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Cartea căpitanului / îngrijitori de ed.: Mugur Vasiliu și Eleodorus Enăchescu. - București : Editura Politică a Mișcării Conservatoare, 2008-
2 vol.
ISBN 978-973-88954-0-9
Vol. 1. - 2008. - ISBN 978-973-88954-1-6

I. Vasiliu, Mugur (ed.)
II. Enăchescu, Eleodorus (ed.)

329(498) Legionar

Gruparea Editurii politice a Mișcării Conservatoare:
Dragoș Ioan Nicu, Dan Ichimescu, Alice Mihaela Cincu, Florin Stuparu,
Gabriel Silviu Aoșan, Mugur Vasiliu, Eleodorus Enăchescu

MAI VINO LA NOI, CĂPITANE!

Aveți în față o carte deosebit de incomodă pentru liniștea dumnavoastră și, în același timp, incredibilă, adică foarte greu de crezut. Aceasta este urmarea a opt decenii de minciună propagandistică a tuturor conducătorilor României.

Nici un cuvânt din această carte nu se află în afara adevărului.

Nu știm ce cuvinte, ce argumente ar mai putea fi aduse pentru a face clară această pagină din istoria neamului românesc. Au fost spuse toate – rând pe rând, în decursul vremii. De la mărturisirea personală a celor care au plătit preț mare de sânge pentru mântuirea neamului nostru, până la arătarea documentelor ce au ieșit la lumină în timp. De la analiza unui eveniment a cărui imagine a ajuns la noi cu totul denaturat – a multor astfel de evenimente – și până la evidența că cei mai străluciți oameni de cultură din Europa au aparținut trup și suflet Mișcării Legionare, l-au urmat pe căpitan cu încredere.

Dar cine sunt legionarii? Cine sunt cei care ne sunt prezentați de către toate conducerile statului român de la Carol al doilea și până astăzi ca fiind cei mai odioși criminali?

Și care este crima lor? Sau care sunt crimele lor?

Mișcarea legionară a fost creată de cinci absolvenți și studenți ai universităților din Iași, Cluj și București, în anul 1927 ca reacție față de degenerarea clasei politice românești, degenerare care însemna implicit căderea sau dispariția poporului român. Este vorba despre conducătorii mișcării naționale studențești din anii de după primul război mondial: Corneliu Zelea Codreanu, Radu Mironovici, Tudose Popescu, Ion. I. Moța și Corneliu Georgescu. Elementul străin captase toate energiile naționale și pregătea – după cum s-a văzut – instaurarea comunismului în România. De altfel Corneliu Codreanu a prevăzut și a formulat cu mare claritate ceea ce avea să urmeze – și a și urmat – dacă vor veni comuniștii.

Bazați pe principiile elementare ale viețuirii în dragoste de Hristos, de neam și de țară, cei cinci au ajuns în doar 10 ani să crească la un milion. Cum au făcut? Sau ce au făcut? Nimic mai mult decât să pornească ei înșiși să trăiască românește, să opună putrefacției clasei politice românești – sună foarte cunoscut și actual – curăția și vitejia unui grup de tineri. Au organizat tabere de muncă la care participau studenții, muncitorii, o mare parte din intelectualitate. Adică, în loc să meargă la plajă la mare, studenții se adunau într-un sat – mulți studenți în multe sate – și construiau fie o biserică – dacă sătenii nu putuseră să o facă – fie troițe, fie cămin cultural, fie fântâni, fie sistematizau și îndiguiau – ca la Carmen Sylva, actualmente Eforie Sud. Au fost sute de tabere de muncă – nu muncă silnică ci muncă cu tot dragul, cu toată dragostea față de români și țară, muncă care nu avea o altă răsplată decât aceea de a fi participat la ridicarea României cu o cât de mică părțică. Au pornit, în urma sfatului primit de la Nicolae Iorga, să dezvolte ceea ce s-a numit comerțul legionar. Adică au construit sau luat în chirie spații unde vindeau – magazinele – la prețuri reale alimente; au deschis restaurante unde se mânca la prețuri foarte mici – și cu toate acestea rămăneau și bani de întreținere. La restaurante sau la magazinele, sau la atelierile de croitorie lucrau de cele mai multe ori voluntari a căror plată era aceea pe care am numit-o mai sus: mulțumirea că a participat fiecare cât de puțin la reînvierea României. Au fost siliți să se organizeze în partid. Au participat în campanii electorale unde au fost pur și simplu măcelăriți fizic de cele mai multe ori. Mulți studenți și tineri legionari au fost pur și simplu asasinați pe stradă sau când lipeau afișe electorale – tot ceea ce a făcut Mișcarea Legionară și Corneliu Codreanu a

fost marcat de legalitate; deși, în mod incorect, lipsa legalității i-a fost imputată de fiecare dată. Corneliu Codreanu, parlamentar, absolvent al Facultății de Drept din Iași, doctor în drept la Grenoble, a fost recunoscut imediat de popor ca fiind Căpitan. Aceasta a făcut ca în doar 10 ani să depășească un milion de voturi – nu a mituit pe nimeni niciodată, nici un electorat, iar de forțat nici nu ar fi avut cum. Mai mult, nu s-a grăbit să ia puterea – poate și acest lucru i-a fost fatal.

În cartea de față veți întâlni toate acestea și încă mult mai multe. Pe 6 decembrie 1935 Corneliu Codreanu își încheie primul volum din cartea sa „Pentru legionari”, cartea a cărei acțiune se încheie la mijlocul anului 1933. Din păcate Căpitanul nu a mai avut vreme să scrie și volumul al doilea al cărții „Pentru legionari”, care urma să acopere perioada 1933 – a doua jumătate a anului – până în 1938. Este știut că intenționa să lucreze la acest al doilea volum în Italia, după ce Carol al II-lea instituisese regimul de dictatură la 12 februarie 1938.

Alături de Căpitan, în lupta pentru noua Românie s-au adunat întreaga elită a poporului românesc din acel moment. Propaganda comunistă a încercat să șteargă urmele crimelor – mii de crime – săvârșite și de cei pe care comuniștii i-au înlocuit la putere, tocmai pentru a nu ne lăsa să știm povestea. Tocmai pentru ca noi astăzi să nu putem ști că se poate ca trăind românește să trezești energiile românismului și să le îndrepti spre ridicarea unei Țări a românilor, ceea ce ar însemna implicit, să le îndrepti împotriva mizeriei morale, a hoției generalizate, a desființării poporului român. Ca urmare, e necesar să cunoaștem povestea, istoria lor, fiindcă aceasta este istoria noastră – indiferent de cât de mare este puterea zilei a celor care ne-o ascund – fie ei Carol, Antonescu, comuniștii sau neocomuniștii din zilele noastre.

Adevărul trebuie spus tare: da, Mircea Eliade, Emil Cioran, Nae Ionescu, Alexandru Cantacuzino, Dan Botta, Constantin Noica, Eugen Ionescu, D. Amzăr, O. Onicescu, George Uscătescu, Alexandru Ciorănescu, Radu Gyr și mulți, mulți alții, ale căror nume ne-au fost ascunse sau pe care nu am ajuns să-i cunoaștem fiindcă au fost uciși înainte de a-și spune cuvântul, au fost cu toții legionari. Da, cei mai importanți oameni din istoria culturii românești și europene au făcut parte din Legiune. Da, întreaga elită a culturii și spiritualității românești în perioada interbelică a făcut parte din Mișcarea Legionară. Da, pușcăriile au fost pline de tineri, studenți, de multe ori și elevi, de intelectuali de primă mână, de țărani și muncitori care au avut curajul de a fi și de suporta toate consecințele acestei zbugumate fiiri pentru români în istorie, de a exista românește. Da, Valeriu Gafencu - sfântul închisorilor - precum și nenumărații nebuni pentru credință și neam, închiși la Aiud și în toate închisorile din țară, au fost în număr covârșitor legionari. Biserica noastră se sfiște să recunoască și să canonizeze pe cei care au primit cununa de martiri în închisoare; au murit pentru Hristos și pentru neam, dar asta nu este suficient, fiindcă cu toții au fost... legionari. Este realitatea. În consecință, în mod firesc, dacă ei au făcut parte din Mișcarea Legionară, cum poate cinva susține că aceasta a fost o organizație de criminali?

Astăzi ne este cu mult mai ușor să observăm manipularea prin dezinformare și intoxicare, precum și scopul în care a fost făcută, în perioada dintre cele două războaie. E mai simplu, fiindcă întreg desfășurătorul manipulării, precum și scopul crimei și al minciunii, acum ne par stângaci măsluite, dacă nu grosolan. Cine cunoaște povestea mișcării legionare și apoi citește procesul din 1938, (în care fără nici o dovadă și în ciuda tuturor mărturiilor – tuturor mărturiilor care aparțin celor mai importanți oameni din acea perioadă istorică – Căpitanul este acuzat de trădare și condamnat la 10 ani de închisoare, pentru ca mai apoi să fie ucis, după doar câteva luni, împreună cu

încă treisprezece legionari – în noaptea de 29 noiembrie 1938 – acum șaptezeci de ani) nu mai are nici cea mai mică îndoială în ceea ce privește manipularea.

Textul acestei cărți trebuie citit fără părtinire.

Indiferent de care parte ești până la urmă, pentru a putea hotărî trebuie să cunoști istoria așa cum a fost și nu cum îți este băgată cu de-a sila în minte și în suflet, printr-o continuă propagandă manipulatoare. Toată lumea vorbește de mișcare. Toată lumea nu-i de-acord cu... sau e de părere că... Statul român – din perioada interbelică și până astăzi - interzice prin lege orice organizare „fascistă, nazistă sau de tip legionar”. Lumea, fără a cunoaște povestea, acceptă și chiar găsește firesc ca această lege să funcționeze. Este o enormă aberație să pui la un loc fascismul, nazismul și legionarismul. Desigur că acesta este un act de manipulare care continuă din chiar timpul Mișcării Legionare. Dacă nu este pur și simplu neștiință este o ticăloșie fără margini, fiindcă nimeni nu are dreptul să „schimbe” istoria - indiferent care ar fi scopul sau natura acestei „schimbări”. Nu este de crezut că ar fi neștiință.

De drept, atât fascismul cât și nazismul au fost condamnate la Nuremberg, pentru crima de genocid. Sunt scoase în afara legii în urma acestei condamnări. Dar Mișcarea Legionară nu a fost condamnată și s-a considerat că nici nu e nevoie să fie judecată, fiindcă tribunalul de la Nuremberg nu a avut de unde să ia probe pentru un lucru care nu a existat nici o dată. Mișcarea legionară nu a putut fi și nu a fost condamnată de nici un tribunal. A fost scoasă în afara legii de mai multe ori, chiar în vremea în care abia se forma. Și aceasta pentru că incomoda procesul de jaf și distrugere a țării de care beneficiau mare parte din conducătorii și oameni politici ai vremii. Nu vi se pare cunoscut? Fără nici un motiv, sau acuzație de drept. Într-un mod ilegal – lucru pe care îl poate certifica orice jurist, după ce cercetează faptele, după ce cunoaște istoria. Deci în baza cărei legi, a cărei judecăți este scoasă în afara legii Mișcarea? În baza cărui drept? Tot de drept, Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu nu se face vinovat de nici o crimă sau delict, în fața nici unui stat. Deși întreaga viață i-a fost hărțuită de procese, de fiecare dată a fost achitat, mai puțin în ultimul proces din mai 1938, proces de o deosebită importanță care este reprodus integral în volumul de față. Dar după ce a fost condamnat în acest proces, a fost achitat într-un proces de reabilitare după doar doi ani. Și chiar dacă n-ar fi fost reabilitat, chiar dacă ar fi fost condamnat pe drept cu pedeapsa de 10 ani, nu se explică și nu se justifică asasinarea civilă, poziția de ură continuă și perpetuă a politicienilor față de el. Adevărul – care poate fi verificat de oricine - este că Corneliu Zelea Codreanu a fost condamnat în 1938 și achitat, post mortem, doi ani mai târziu. Ultima decizie a tribunalului este valabilă – și asta în orice drept, din orice țară, în orice timp. Atunci în baza a ce este blamat și considerat criminal iar numele lui, doar rostirea numelui lui, considerată a fi un grav delict penal ?

De ce ar putea să-i deranjeze pe conducătorii statului român – pe toți conducătorii, fără excepție - atât de mult încât să recurgă la crimă, faptul că tineretul cutreieră țara în lung și în lat construind biserici, troițe, fântâni, ajutând oamenii satelor la munci? De ce ar putea să-i deranjeze pe oamenii politici – pe toți oamenii politici fără excepție, de la Carol al doilea și până astăzi – că tineretul luptă pentru un comerț autohton bazat pe cînste și nu pe jăcmăneală – cum este și a fost comerțul românesc? De ce i-a supărat pe mai marii zilei – fără întreruperi până astăzi – că tinerii se adună în jurul Bisericii și în jurul neamului românesc? Acestea sunt câteva dintre întrebările la care dă cartea de față răspunsuri.

Ce anume l-a deranjat pe regele Carol al doilea încât să scoată în afara legii toate partidele politice să dizolve parlamentul și să instaureze dictatură regală, doar cu scopul de a bara mult dorita de către popor venire la putere a Mișcării Legionare în 1938? Rezultatele alegerilor din 1937 sunt elocvente și l-au făcut pe același rege să anuleze întreg scrutinul electoral, ca urmare a reușitei Mișcării Legionare. Scopul regelui și a camarilei regale - ai cărei reprezentanți au fost în egală măsură Nicolae Iorga și Armand Călinescu - ascuns ieri, astăzi este foarte clar: de a-i împiedica pe români să-și susțină conducătorul recunoscut și dorit de ei, într-un proces care ar trebui studiat la toate facultățile de drept, pentru nedreptatea neputincioasă dar criminală a regelui și celor din jurul său. Dictatura regală impunea starea de necesitate sau starea de asediu, în timpul căreia restricțiile impuse nu permiteau populației să se adune într-un loc, decât în grupuri de doi etc, astfel poporul neputând să protesteze față de ticăloșia oficială. Procesul Căpitanului poate fi asemănat cu procesul lui Socrate – învinuit, la fel, pentru lucrurile pe care nu le-a făcut niciodată și împotriva tuturor evidențelor, primind cu demnitate și credință nedreapta condamnarea la moarte din partea conducătorilor ticăloșiți a căror voință este îndreptată împotriva voinței poporului.

Și, cine sunt cei care luptă împotriva istoriei românilor, măsluind-o și denaturând-o de cele mai multe ori până la absurd?

Într-o țară condusă de nedrepti, cei drepti sunt cu siguranță cei mai odioși criminali. Cine își imaginează că martirii și sfinții au fost iubiți de conducătorii vremurilor în care au trăit se înșală. Martirii, toți martirii au fost condamnați sau uciși fără nici măcar să fie condamnați pentru același delict, sau mai precis pentru aceeași crimă: crima de a nu respecta legea făcută de oameni împotriva lui Hristos și de a muri întru Legea și credința pentru Hristos. Dacă vreți, toți martirii... au fost infractori și criminali pentru ordinea statelor în care au trăit. Și aceasta pentru că legile și conducătorii acelor state erau îndreptate împotriva lui Hristos, împotriva lui Dumnezeu. Într-un stat în care conducătorii fac legi împotriva lui Hristos, ai de ales: ori respecti legile acelui stat și atunci lupți implicit împotriva lui Dumnezeu; ori mergi în Legea lui Dumnezeu, îngrijindu-te de mântuirea ta, și atunci devii infractor de drept, în ordinea acelui stat...

Manipularea prin minciună este evidentă.

Dar această luptă împotriva Crucii și a poporului român drept credincios nu este nouă. În paginile acestei cărți veți putea descoperi acte și situații incredibil de odioase – toate îndreptate împotriva Crucii și a poporului român a căror reprezentanți au fost legionarii. Veți vedea cum un om și o generație suportă lovituri și acceptă moartea pentru credința lor în mântuire, pentru ca chiar de-atunci și până astăzi să fie blamați de cei pentru care au luptat.

Și, cum ar putea cei care ne manevrează mințile și sufletele – cei de azi la fel cu cei de ieri – să înțeleagă desfășurarea sufletului românesc, când ei nici nu cred că există suflet – darmite Dumnezeu – și când ei nici nu sunt români?

Cum ar putea oare - prin ce mecanism care nu poate fi nici măcar imaginat – revoluționarii, modern-ateii să priceapă o cât de mică fărâmă din noi, când drumul nostru ca neam și al fiecăruia în parte este drumul mântuirii? Ei nu pot nici măcar pricepe cuvântul „mântuire” – atunci cum să înțeleagă sufletul românesc cu necazurile și bucuriile lui?

Dar, problema mântuirii poporului și a misiunii neamului nostru nu sunt problemele lor.

Credința noastră nu este credința lor. Ei nu au nici o credință – ci doar au transformat binele personal sau binele unei „omeniri” fără credință într-un fel de falsă religie: religia banului, credința vânzării.

Toate aceste probleme nu sunt ale lor: ei sunt fie proști, fie ticăloși. S-ar putea spune că își fac treaba pentru care sunt și au fost angajați de cei care ne vor sfârșitul.

Problema este a noastră. Noi suntem răspunzători pentru batjocorirea istoriei noastre; noi suntem răspunzători pentru faptul că în fața noastră sunt scuipate icoanele; noi suntem răspunzători că tot ce avem mai scump și de preț este înjosit în fiecare clipă, iar noi luăm toată mizeria ce ni se dă ca fiind valoare.

Noi nu facem ceea ce suntem datori să facem.

Răspunderea pentru toate acestea apasă umerii noștri. Chiar dacă nu ne convine acest lucru.

Și dacă ar fi ca astăzi să vină la noi, în lume, Căpitanul. Ce i-ar spune lumea? Ce i-am spune noi, cei de astăzi? Ce nevoie mai avem noi de eroi? La ce să ne folosească lupta pentru Cruce și pentru neam? I-am spune să plece. Nu te vrem căpitane – noi nu mai credem în Dumnezeu, cât despre neam: e o prostie. Doar știm cu toții că oamenii sunt la fel și că nu există neamuri cum nu există viață de apoi. Ce i-ar spune conducătorii României? Pleacă, noi nu credem lucrurile astea. De altfel se știe foarte bine, lumea întregă știe că religia o folosim noi conducătorii pentru a subjugă popoarele. Cei mulți și proști cred în Dumnezeu, atunci noi folosim lucrul acesta pentru a-i putea mai ușor îngenunchea. Nu trebuie să crezi ceea ce spunem noi, fiindcă noi știm foarte bine că religia este opiu popoarelor, este un drog care amețește popoarele, că nu există Dumnezeu și că fericirea este aici, în viața de pe pământ. Cine are bani e fericit. Cine vinde are bani. Nu ne trebuie să vii – nu ne pasă de nici un inchiizitor și de nici un Dumnezeu, și nici celor care spun că tu ești aievea nu le pasă; în fața unui blid de mâncare renunță oricine la tine. Ne-ai adus doar suferință, doar durere. În numele a ceva ce nu există. Noi suntem oameni moderni – de când te-am omorât am fost pe lună; unde e Dumnezeul tău și al românilor? Nu te mai vrem, deși noi, conducătorii nu te-am vrut niciodată. Nouă nu ne trebuie biserici, troițe, și mai ales avem un crez diferit. Nouă ne trebuie liniște. Religia noastră este liniștea și confortul. Acesta este idealul nostru. De ce să suferim, când putem fi fericiți aici? Așa că pleacă, nu mai vrem să construiești biserici, să încerci tu să ridici prin educație morală poporul. Du-te înapoi. Noi suntem stăpânii lumii, așa ni s-a spus dintr-un început. Noi suntem cei care hotărâsc câtă mâncare să dăm sau să nu dăm gloatelor – și facem asta într-un mod cu totul științific. În afară de gloate nu există nimic. Ne-am muncit să construim astfel lumea. Acum vrei să vii tu și s-o dărâmi, pentru a pune în locul ei ce? Un mit, o poveste siropoasă cu Hristos? Sau o altă poveste legată tot de Nazarinean, cu misiunea neamului românesc de a se mântui? Ai mai încercat asta. Tu nu vezi că românii tăi sunt atât de creștini, încât lor nici nu le pasă dacă Îl batjocorim zilnic chiar pe Hristos? Tu nu vezi că n-are cine să te apere, deși nu ai nici o vină? Tu nu vezi că poporul nu mai vrea să audă de tine? De voi. Și dacă le-ar păsa preferă să fie complicii noștri, pentru că noi le dăm să mănânce. Nu vezi cât de lași sunt românii tăi cei viteji și cât de credincioși? Tu nu ești pregătit – n-ai fost niciodată să te lupți cu noi. Doar, tu știi cine suntem noi, cine ne este tată. Atunci de ce ai mai veni?

Și dacă totuși te vei întoarce, vei păți exact același lucru: te vom ucide încă o dată.

Căpitanul și întreagă generația interbelică care l-a urmat au scris cea mai frumoasă poveste de iubire și credință întru Hristos a neamului românesc.

Lucrarea de față nu este un act de reparație față de mișcarea legionară care a fost și este nedreptățită într-un mod strigător la cer. Nu în primul rând. Noi nu avem cum să împărțim dreptatea; iar dreptatea pe care au făcut-o și o fac strâmbii se numește strâmbătate și ne privește la fel cât ne și interesează: deloc.

Cartea pe care o aveți în mână este mai presus de toate un act de recunoștință pentru toți acei care au înțeles să trăiască, să se jertfească, să moară din iubire pentru Hristos și pentru neamul din care s-au ivit. Pentru noi.

Numai puterea iubirii mântuitoare poate da atâta forță de îndurare, și atâta bucurie de sacrificiu. Nu doar unui om ci unei întregi generații.

Noi ne rugăm la Domnul nostru Iisus Hristos să ne mai arate încă odată mare mila Lui și să ne mai trimită un Căpitan, nouă, românilor. Poate ne învrednicim și povestea va fi alta decât cele de până acum: povestea Căpitanului Horia, povestea Căpitanului Tudor, povestea Căpitanului Avram și povestea Căpitanului Corneliu.

Iar pe tine te rugăm să ne ierți, pentru toate suferințele și nedreptățile, pentru toate lacrimile pe care le-au vărsat mamele, nevestele și copiii familiilor îndoliate, pentru toată hula care v-a însoțit și încă vă urmărește din partea celor pentru care v-ați jertfit. Să ne ierți că am ajuns unde suntem astăzi – în starea de decădere totală.

Și te mai rugăm ceva: mai vino la noi, Căpitane!

Mugur Vasiliu
Predeal, 12 octombrie 2008

ASUPRA EDIȚIEI

Cartea de față este compusă din texte scrise de către Corneliu Zelea Codreanu, numit de către popor „Căpitanul”. Materialele sunt așezate pe baza criteriului cronologic – mai puțin partea de început care este prima parte a „Însemnărilor de la Jilava”. Am ales această modalitate de a începe primul volum din „Cartea Căpitanului Corneliu Zelea Codreanu” din motive editoriale. Textele cuprinse în acest volum sunt îndeobște cunoscute destul de vag. Le-am pus împreună pentru mai multă claritate în ceea ce privește cursul activității și vieții lui Corneliu Zelea Codreanu. Acest volum cuprinde: „Însemnări de la Jilava”, „Pentru legionari”, „Scrisori studențești din închisoare”, „Asupra chestiunii burselor oferite de către statul francez studenților români”, „Programul politic general al partidului Totul pentru Țară - pentru alegerile din 1931”, „Cărticica șefului de cuib” și „Procesul din mai 1938 – ultimul proces al Căpitanului”. Se încheie cu declarația unuia dintre asasinii celor paisprezece – Căpitanul, Nicadorii și Decemvirii – în noaptea de 29 spre 30 noiembrie 1938.

În volumul de față nu am prezentat asasinatul lui I. Gh. Duca și nici al comandantului legionar care a trădat, Mihai Stelescu, rămânând să facem acest lucru separat și nu în cartea care se numește „Cartea Căpitanului Corneliu Zelea Codreanu”.

Pentru perioada 1933, de la mijlocul anului, până la data începerii scrierii „Însemnărilor de la Jilava” – 1938, aprilie, – perioadă care urma să facă obiectul celui de-al doilea volum din „Pentru Legionari” anunțat de Căpitan, dar care nu a mai apărut niciodată – textele sunt de două feluri. Fie circulări și manifeste; fie interviuri și luări de poziție. În volumul de față am încercat să desprindem din presa vremii – în care s-a publicat oficial – luările de poziție ale Căpitanului, câteva circulări, declarații care ni s-au părut importante în economia volumului întâi. Circulările, manifestele, interviurile și declarațiile vor face obiectul celui de-al doilea volum din „Cartea Căpitanului Corneliu Zelea Codreanu”.

Pentru această perioadă ne-am sprijinit pe articolele publicate în presa Mișcării Legionare (Pământul strămoșesc, Buna vestire, Cuvântul studențesc, Axa, Brațul de fier, Cuvântul Argeșului, Iconar, Garda Bucovinei). La fel am folosit și volumul lui Mihail Sturza „România și sfârșitul Europei”.

Numele „Cartea Căpitanului Corneliu Zelea Codreanu” ne-a fost inspirat de cartea lui Ernest Bernea, „Cartea Căpitanilor. Căpitanii în destinul românesc” – scrisă în 1937 și publicată în 1940 –, pe care am reprodus-o integral ca prefață, schimbându-i numele în „Căpitanii în destinul neamului românesc”. Horia Nicola Ursu, Tudor Vladimirescu și Avram Iancu au fost numiți de către contemporanii lor cu numele de „Căpitan”. Acesta este un lucru puțin cunoscut, dar deosebit de important – Nicolae Densusianu dezvoltă această temă într-un studiu referitor la Horia. Toți au rămas în conștiința poporului cu acest nume. Același lucru s-a petrecut și se petrece și cu Corneliu Zelea Codreanu. Acesta este motivul pentru care lucrarea de față poartă numele „Cartea Căpitanului Corneliu Zelea Codreanu”. Adică nu cartea Căpitanului Horia, nu a Căpitanului Tudor, nu a Căpitanului Avram. Ci a Căpitanului Corneliu. Prin „căpitan” poporul nu înțelege un grad militar ci pur și simplu își recunoaște și își afirmă conducătorul. Se poate spune că, într-un fel, Căpitan este sinonim cu Voievod.

Am cules și îndreptat ortografic textul de față. Trebuie făcute însă câteva precizări. Studiul care prefătează volumul – „Căpitanii în destinul neamului românesc” de Ernest Bernea – l-am lăsat cu ortografia vremii. În plus pe tot parcursul cărții am modificat tot ce era de modificat. Mai trebuie spus că folosirea cuvântului „jidani” nu avea în vremea aceea sensul peiorativ pe care îl are acum. Am oscilat dacă să îl schimbăm cu cel de evreu. În cele din urmă am lăsat textul așa cum a fost scris. Așa că îl rugăm pe cititor să nu se împiedice în acest cuvânt.

Am ilustrat, pe cât a fost cu putință, textul cu scopul de a întregi textul sau pe alocuri de a aduce ceva din atmosfera vremii. Am folosit fotografii din albumele „Legiunea în imagini”, „Taberele de muncă” și din presa vremii.

Volumul doi al lucrării de față va cuprinde toate circulările, manifestele, interviurile Căpitanului, împreună cu o cronologie amănunțită a vieții și activității acestuia. Cu alte cuvinte volumul doi al „Cărții Căpitanului Corneliu Zelea Codreanu” va întregi perspectiva asupra subiectului lucrării.

Editorii

„Și veți birui. Pentru că la uneltirea pigmeului ați răspuns cu francheta eroului. Veți birui, pentru că în voi trăește neamul vostru. Veți birui, pentru că neamul nostru, trădat de toți, trăește numai în nădejdea de biruință a credinței legionare. Tot norocul viitorului acestui neam e angajat în lupta noastră. În momentul acesta, neamul nostru trăește cu noi, luptă prin noi, biruește prin noi-sau de vom cădea-moare cu noi“.

CORNELIU ZELEA-CODREANU

**Nu poate nimeni să omoare atâția dintre noi căți suntem
în stare să murim pentru credința noastră.**

Corneliu Z. Codreanu

București, 8 Februarie 1938